

דברי חכפר

צאו להצביע ולהשפיע

גיליון מס. 2951 * יב חשוון תשפ"ז * 23 באוקטובר 2026
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

• מה למדתי בטיול של ותיקי הגליל השבוע?

כמו כל הטיולים של ותיקי הגליל, גם הטיול הזה, השבוע היה מהנה מאד, מאורגן למופת, מפנק, מגוון ובקיצור - נפלא.

המון דברים למדתי בטיול הזה, ועל אחד מהם אני רוצה לספר כאן, אולי לא החשוב ביותר, אבל מבחינתי היה מפתיע ומאיר עיניים.

הרשו לי להסביר קודם: בכל ראש השנה, כמו בבתים רבים מאד, אנחנו משתדלים לברך על ולאכול את כל סימני החג. אחד מהם הוא הדלעת. והנה מה שכתוב בגרסה שפתחתי עכשיו:

קרא (מין דלעת): יהי רצון מלפניך שתקרע רוע גזר דיננו.

עד כאן מה שכתוב. תמיד תהיתי מה זה קרא (למרות שכתוב שזה מין של דלעת) ובעיקר לא יכולתי להבין איך קרא עם א' בסוף המילה, הופכת לקרע, שתקרע רוע גזר דיננו. אינני מכירה דוגמא בעברית בהן א' וע' משמשות בערבוביה.

ואז, ביום השלישי של הטיול הגענו לכפר קרע בואדי ערה. המדריכה שעלתה על האוטובוס, שירן, אשה ערבית משכילה ומרשימה, ספרה לנו מהו השם כפר קרע. ובכן קרע (ואצלה הע' של קרע הייתה כל כך עמוקה וחזקה, שלא היה ספק שזאת ע'), קרע היא דלעת. ומכיוון שתושבי המקום היו מגדלים דלעות, נקרא הכפר בשם כפר קרע. ופתאום נזכרתי בקרא של סימני החג של ראש השנה. עדיין אינני יודעת מדוע הדלעת הזאת נכתבת קרא בא' אבל פתאום ברור לי מה הקשר אל "שתקרע רוע גזר דיננו".

תודה לצוות של ותיקי הגליל על הטיול הנהדר שהיה לנו. תודה לגבי טנא אשת הקשר של ותיקי הגליל עם כפר הנשיא. תודה ל-23 מאנשי כפר הנשיא שיצאו לטיול הזה.

בשבוע הבא הטיול שמארגנים לנו מיקי ועמליה נוי. הרשימה כבר מלאה.

• בשבוע הבא הבחירות

החרדות שלי לקראת בחירות 2026 הולכות ודועכות מצד אחד והולכות ומתעצמות מצד שני. רק עוד 6 ימים, ואז נדע. אני מקווה שנדע רק טוב. לכו להצביע!

עכשיו אני יוצאת לחוג הבית שיתקיים אצל משפחת בילגורי. תודה לצוות החיבורים על העבודה היפה שהם עושים.

שבת שלום לכל קוראי דברי הכפר

תמר וולפין

י"ב בחשוון - התאריך העברי בו נרצח יצחק רבין ז"ל.

היום – 31 שנים לרציחתו.

זהו שיר שנכתב על הערב הבלתי נשכח

שלום חבר / אריק איינשטיין

מילים: יענקל'ה רוטבליט

לחן: שלום חנוך

ליל הסתיו יורד על נגב
ערבה בוכה מנגד
גם למעלה אין מילים פשוטות יותר

שוב ושוב עובר בי רעד...

רחובות שטופים בבכי
יום ולילה ושבוע
הדמעות זולגות על לחי
אור נרות רוטט מדוע

חוריון עולה השחר
נסוגים צללים של לילה
עוד מעט חמה זורחת
ונקום ללכת הלאה

ליל הסתיו יורד על נגב
ערבה בוכה מנגד
גם למעלה אין מילים פשוטות יותר

שוב ושוב עובר בי רעד...

וכיכר העיר מוארת
רבבות כל אוהבין
נהרו אל העצרת
נאספו לראות פניך

עת נבוך סמוק כילד
את קולך בשיר נתת
הגורל נקש בדלת
ואתה כלל לא שמעת

שוב ושוב עובר בי רעד
מי יכול היה לדעת
מה נאמר ואין מילים פשוטות יותר
שלום חבר

בעודך טובל באושר
ובשיר שלום פוצח
שם בחושך לשעת כושר
כבר המתין המרצח
הכיכר כולה הומה ו...
לב אל לב נפתח כפרח
אקדחו טעון במוות
ועיניו קרות כקרח

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זְכוֹר בְּרוּךְ

רות נאי ז"ל - (4/6/2006 - 24/6/1936)

רות היא חברת הקיבוץ מגרעין ההשלמה "גרעין ה".
החוש הטכני שלה היה גבוה וזאת רואים ביצירות שיצרה, כל אותן בובות ועוד
כהנה וכהנה. חוש ההומור שלה היה משהו משהו ויש לרות חלק נכבד באוירת
ה"זיגים" של כפר הנשיא.

רות ידועה במיוחד בכשרון הבמה שלה ובעיקר פנטומימה.
ההיסטוריה לא יכולה להתעלם מהאווירה הנהדרת שרות טיפחה אצלנו.

<https://khbbm1.wixsite.com/2006-04>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

בסבוצ שצבר נשמוטו מהצלון שתי ברכות על אידות. צמכט הסליחה והרבה מלל טוב למשפחות

מלל טוב ושפצ ברכות

בת נולדה למור וסליה שטיינר

נכדה לארי ואלעד שטיינר

אחות להלני וצנבר

אנו מאחלים לכל המשפחה המורחבת
שתגדלו אותה

באשר, הנאה, נחת והרבה אהבה

מלל טוב ושפצ ברכות

בת נולדה לאסן ויהל

נכדה ראסונה לשרית ואילי קולנס

נינה לתמר ואריה וולפין

אנו מאחלים לכל המשפחה המורחבת
שתגדלו אותה

באשר, הנאה, נחת והרבה אהבה

מתכון למרק בטטה ובוטנים

בעזרת המתכון הזה תוכלו להכין בקלות ארוחה נהדרת בסיר אחד, שתהיה מוכנה לאחר 20 דקות בלבד. אין ספק שהטעם והניחוחות הקסומים יותירו את בני המשפחה מרוצים.

רכיבים למרק בטטה וחמאת בוטנים:

שמן זית - $1\frac{1}{2}$ כפיות

שיני שום - 2 (טחונות)

בצל - 1 (קטן, קצוץ)

ג'ינג'ר - 1 כף (מגורד)

מים - 1 כוס

ציר ירקות - 4 כוסות (בעלון של השבוע שעבר, יש את המתכון)

עגבניות - 4 כוסות (חתוכות לקוביות, אפשר מקופסת שימורים)

בטטות - 2 (קלופות וחתוכות לקוביות)

חמאת בוטנים - $\frac{1}{2}$ כוס

כמון - 2 כפיות (טחון)

כוסברה - 2 כפיות (כתושה)

מלח ים - $\frac{1}{4}$ כפית

פפריקה חריפה - $\frac{1}{4}$ כפית

קינמון - $\frac{1}{4}$ כפית

כרוב קייל - 6 כוסות (קצוץ דק)

בוטנים - חופן (קלויים, לקישוט - לא חובה)

אופן הכנת המרק בטטה וחמאת בוטנים:

- הניחו סיר גדול על להבה בינונית-גבוהה והוסיפו שמן זית.
 - לאחר שהמחבת תתחמם הוסיפו שום, בצל וג'ינג'ר וערבבו מדי פעם עד שהבצל יתרכך, כ-3 דקות לערך.
 - הוסיפו כוס מים, ציר ירקות, עגבניות, בטטות, חמאת בוטנים, כמון, כוסברה, מלח, פפריקה חריפה וקינמון, והביאו לרתיחה.
 - כעת, הנמיכו את הלהבה לבינונית וכסו את הסיר.
 - בשלו את המרק עד שהבטטות יתרככו וערבבו מדי פעם, כ-12 דקות לערך. הוסיפו את כרוב הקייל כשהסיר על סף רתיחה, ובשלו במשך 2-3 דקות נוספות לערך.
- צקו את המרק לקערות, מומלץ לקשט עם בוטנים קלויים, והגישו.

סיפור לשבת

האיש מהפח

בגיל חמישים, מירי כבר לא ציפתה לשום דבר. ויתרה על אהבה, לא ציפתה לשום הפתעות מהחיים, ואושר היה עבורה מושג ערטילאי שנועד לאחרים, לא לה.

היא קמה בבוקר כי צריך לקום, הלכה לעבודה כי צריך לעבוד. העבירה את ימיה בסגנון של "כי צריך". מעולם לא חשבה שאפשר אחרת כמו למשל "כי מתחשק".

אחרי העבודה חזרה לבית הקטן שהורישה לה סבתה. הבית היה ישן בשכונה שלאט לאט מתחסלת בתוכניות פינוי-בינוי ראוותניות של העיריה. תורה של מירי עוד לא הגיע, והבית סגר עליה בעתיקותו, עם גג שדורש תיקון וחלונות עץ שחרקו בכל פעם שרוח נשבה. פעם היא אהבה אותו, כשהייתה מבקרת את סבתה. היום הוא נראה לה כמו כלוב קטן של זיכרונות שאין לה שום עניין לחזור אליהם.

שום דבר בחייה של מירי לא מצא חן בעיניה. האוכל היה תפל. הסרטים משעממים. הספרים חוזרים על עצמם. האנשים מעייפים אותה. היא לא מצאה טעם בכלום. היא הייתה קונה גבינות יקרות, לחמים מיוחדים, עוגות שנראו נפלא על המדף, ואז טועמת ביס אחד ומאבדת עניין. יותר מחצי מהאוכל הייתה משליכה לפח.

הבעיה הכי גדולה שלה הייתה הלילות. השינה ברחה ממנה לפני שנים. בשתיים בלילה הייתה יושבת ליד החלון הגדול בסלון, עטופה בשמיכה, ומביטה ברחוב הריק, סופרת את הדקות עד שיעלה השחר.

וכך, בלילה אחד של חודש ספטמבר, היא ראתה אותו. איש רזה עם מעיל כבד מדי לעונה שעוד לא הספיקה להתקרר. הוא ניגש לפח שלה, פתח את המכסה והתחיל לחטט.

מירי קפאה. התרחשות לילית לא אופיינית לרחוב השקט. לרגע היא נבהלה אבל אז הסקרנות גברה עליה והיא המשיכה לצפות באיש. היא ראתה אותו קורע את שקית הזבל האחרונה שהשליכה לפני מספר שעות, שולף מתוכה את הקופסה עם שאריות פסטה. בודק אותה, ממלמל משהו ומתיישב על המדרכה לאכול. היא לא הצליחה להסיר ממנו את העיניים. כשסיים, הלך.

למחרת, בכוונה, השליכה לפח קופסה כמעט מלאה של לזניה.
ובלילה ראתה אותו שוב. הוא מצא אותה. אכל בשקט. והלך.

כך התחילה שגרה משונה: היא השאירה דברים. הוא לקח.
לפעמים גבינות, לפעמים כריכים או עוגות. דברים שממילא לא טעמו לה, אבל
היא שמה לב שכאשר היא קונה אותם - היא חושבת גם עליו. שיהיה לו מגוון.
אף מילה לא נאמרה ביניהם. רק מין שותפות מוזרה שנולדה בין חלון לפח
אשפה.

כעבור ימים אחדים היא החלה לסדר את האוכל יפה יותר. בקופסאות נקיות.
שמה מפית. צירפה מזלג פלסטיק. יום אחד אפילו כתבה על פתק קטן:
"בתיאבון".

הוא לקח את הפתק איתו. למחרת מצאה על מכסה הפח הסגור, פתק כתוב על
צידו האחורי של עלון פרסומת קרוע. בכתב יד זוויתי נרשמה מילה אחת
"תודה".
זה היה כל מה שנכתב, אבל זה גרם לה לחייך במשך שעה ארוכה.

הסקרנות לא נתנה לה מנוח. לילה אחד אפילו עקבה אחריו, ממרחק בטוח. הוא
חצה שני רחובות והגיע לבניין משרדים ישן. בכניסה, מתחת לגגון, היו שמיכות
מקופלות. כמה שקיות. ספר. ושם הוא התמקם לישון.

היא חזרה הביתה עם מועקה שלא ידעה להסביר. כל הלילות הבאים היא לא
עצמה עין, אבל לזה כבר הייתה ממילא רגילה. הזר המסתורי מילא את כל
מחשבתה, ביום ובלילה. היא עברה כמה פעמים ליד "המיטה" שלו, אבל
בשעות היום הוא לא היה שם. היא תהתה איפה הוא מסתובב, לא הצליחה
להפסיק לחשוב עליו.

כעבור שבוע אזרה אומץ.
כשראתה אותו מתקרב לפח, פתחה את הדלת. הוא נבהל.
"לא לקחתי כלום," אמר מיד, מתגונן.
"אני יודעת".
"את לא כועסת?"
"לא".

שתיקה.

"אולי תיכנס לאכול?"
הוא הביט בה כאילו השתגעה.
"בתוך הבית?"
"כן".
"את לא מכירה אותי".
"נכון".

"ואת מזמינה אותי?"
 "גם אני לא מבינה למה בדיוק".

הוא עמד עוד רגע ארוך.
 ואז נכנס.

שמו היה אלכסיי. הוא עלה לישראל בתחילת שנות התשעים. מהנדס מכונות.
 בוגר אוניברסיטה מצטיין. אדם עם חלומות. אדם עם משפחה. אדם שהיו לו
 חיים, עד שהתפרקו.
 גירושים, פיטורים, חובות, דיכאון, אלכוהול, טעויות, עוד טעויות. ובסוף הרחוב.

מירי הקשיבה בלי לשפוט. הוא דיבר והיא הגישה לו אוכל חם, בצלחת, עם סכין
 ומזלג אמיתיים. אחר כך הכינה לו קפה, הוא שתה אותו והיא שתתה בצמא את
 כל מה שסיפר.

זו הייתה הארוחה הראשונה. אחריה באה שנייה. ואז שלישית.
 הם נפגשו כמעט כל לילה. בהתחלה לשעה, סביב אוכל ושתייה. אחר כך
 לשעתיים.
 לפעמים עד הזריחה. הם דיברו על הכול, ובעיקר על החיים של שניהם.

היא קנתה אוכל במיוחד עבורו. לחמים, מרקים מוכנים, סלטים, עוגות. לבשל
 היא אף פעם לא ידעה. גם חביתה הייתה נשרפת לה, עד שהפסיקה לנסות.
 אבל היא הכירה את כל המקומות הכי שווים של אוכל מוכן וכולם הכירו אותה.

הם ישבו זה מול זה במטבח, ולאט לאט היא התחילה לערוך שולחן לשניים כי
 פשוט קרה דבר משונה. פתאום האוכל היה טעים לה. אותו לחם, אותן גבינות,
 אותם מרקים ואותן עוגות. אבל משהו השתנה. כנראה היא. או אולי הבדידות
 שלה.

לילה אחד אמר לה אלכסיי: "את יודעת למה את לא ישנה?"
 "אם הייתי יודעת, הייתי פותרת את זה", ענתה לו.
 "כי אין לך בשביל מה להתעורר", אמר בלי להתבלבל.
 היא נפגעה. אבל גם ידעה שהוא צודק.

כעבור שבוע הוא אמר: "ואת יודעת למה אני ישן ברחוב?"
 "כי אין לך בית", ענתה לו את הדבר הכי מתבקש.
 הוא חייך. "לא. כי אין לי למי לחזור".
 הם שתקו. גם היא הכירה את ההרגשה הזאת.

ואז החורף סוף סוף הגיע. גשם ירד, הרחובות התמלאו שלוליות.
 מירי הביטה בו ערב אחד כשהוא עמד לצאת. המעיל שלו היה רטוב. הנעליים
 קרועות. הידיים סדוקות מקור.

"אלכסיי".

"כן?"

"אתה רוצה מקלחת חמה?"

הוא מצמץ. "מה?"

"האמבטיה פנויה, הדוד דולק".

עיניו התמלאו מבוכה. "אסור לי להתרגל לדברים כאלה".

"אולי מותר? מה אכפת לך, תנסה..."

הוא נכנס לחדר האמבטיה. וכשיצא, מסורק ונקי, עטוף בחלוק הרחצה הישן שלה, היא כמעט לא זיהתה אותו. בפעם הראשונה ראתה את האיש שהוא היה פעם.

החיים המשיכו להתגלגל. הימים הפכו לחודשים. החודשים לשנה.

אלכסיי מצא עבודה חלקית במחסן. אחר כך עבודה טכנית. אחר כך משרה קבועה.

לא בזכות מירי, בזכות עצמו. הוא עשה הכול לבד, אבל היא הייתה שם כשהוא התחיל להאמין שזה בכלל אפשרי. והוא היה שם כשהיא התחילה לחייך שוב.

לילה אחד, חודשים רבים אחרי שראתה אותו לראשונה ליד הפח, הם ישבו במרפסת, שתו תה. הרחוב היה שקט.

אלכסיי הביט בה ואמר: "את יודעת משהו מצחיק?"

"מה?"

"חשבתי שאת מצילה אותי".

"ואני חשבתי שדווקא אתה מציל אותי".

הוא חייך. "שינוי צדקנו. הצלנו אחד את השנייה".

מירי הביטה בכוכב בודד שנצנץ מעל הגגות. אלכסיי הושיט יד והיא לקחה אותה. ובפעם הראשונה מזה שנים רבות, כשנכנסה למיטה באותו לילה, השינה הגיעה מיד, כי לידה ישן אדם שהיה שמח לקום בבוקר ולשתות איתה קפה. זה לא שהחיים נעשו מושלמים פתאום. אבל סוף סוף היה להם קצת טעם.

נכתב על ידי חמדה גלעד ©